

Č. 8777.

Vojenské věci: * Důstojníkům v záloze nejsou minimální částky, uvedené v odst. 1 a 2 § 155 plat. zák., zabezpečeny jako minimální výslužné, nýbrž částky tyto jsou podle odst. 3 § 155 plat. zák. jenom základem, ze kterého se výslužné vypočítává podle procentních sazeb stanovených v § 17 zák. č. 76/22.

(Nález ze dne 29. září 1930 č. 3807/29.)

V ě c: Dr. Ervín Sch. v L. proti ministerstvu národní obrany o zvýšení odpočivného.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím mno z 10. února 1921 byl st-l, nadporučík v záloze, v důsledku superarbitračního řízení přeložen do výslužby dnem 1. června 1921 a byl mu od téhož dne přiznán nárok na trvalé zaopatřovací požitky a to na roční výslužné 1733 Kč 33 h, přídavek na zranění 400 Kč a příbytečné 128 Kč. Tyto zaopatřovací požitky byly vyměřeny na základě vykázané služební doby 8 roků, 5 měs., 20 dnů a na podkladě požitků 1. stupně X. hodn. třídy.

Dne 24. dubna 1925 ohlásil st-l data za účelem úpravy zaopatřovacích požitků podle zák. č. 288/24 a uvedl, že jest ženat a má jedno nezaopatřené dítě. Výměrem mno ze 4. srpna 1925 bylo mu od 1. ledna 1925 podle zák. č. 288/24 místo dosavadních zaopatřovacích požitků přiznáno: a) výslužné Kč 1482, t. j. 50% ze 40% pensijní základny 1. platového stupně X. hodn. třídy, odpovídající započitatelné služ. době 8 roků, 5 měs. 18 dnů, b) přídavek za zranění 600 Kč, c) jednotný přídavek 3.200 Kč podle I. rodinné třídy.

Dalším výnosem mno z 11. prosince 1925 byly mu sice tyto odpočivné požitky zkráceny podle § 24 odst. 2 zák. č. 76/22, rozhodnutím téhož úřadu z 8. června 1926 byl však výnos z 11. prosince 1925 zrušen a st-li bylo sděleno, že až do dalšího rozhodnutí mu budou nadále vypláceny zaopatřovací požitky poukázané výnosem ze 4. srpna 1925.

Výnosem mno z 8. října 1926 bylo st-li dodatkem k výnosu z 8. června 1926 sděleno, že vzhledem k jeho prohlášení o skutečných příjmech v r. 1925, že jeho příjem z činnosti hospodářsky nesamostatné v r. 1925 činil 600 Kč měsíčně, že příjem jeho manželky byl též z činnosti hosp. nesamostatné, a že manželka nebydlela s ním v r. 1925 ve společné domácnosti, ponechává mu mno od 1. ledna 1925 zaopatřovací požitky poukázané mu výnosem ze 4. srpna 1925, t. j. výslužné 1482 Kč, jednotný drah. přídavek 3206.40 Kč a přídavek za zranění 600 Kč.

Nař. rozhodnutím byl st-li podle § 1 zák. č. 80/28 k dosavadnímu jeho výslužnému 1482 Kč ročně (podle výnosu z 8. října 1926) přiznán od 1. ledna 1928 příplatek 296 Kč 40 h, t. j. $\frac{1}{5}$ jeho dosavadního výslužného na dobu života.

O stížnosti uvažoval nss následovně: — — — — —

V meritu st-l namítá, že podle § 2 zák. č. 80/28 měl přídavek k pensii býti zvýšen tak, aby celkové zaopatřovací požitky i s příplat-

kem dosahovaly minimální částky 6600 Kč ročně, stanovené v § 155 plat. zák. č. 103/26, resp. — vzhledem k tomu, že st-I je ženat a má jedno dítě — minimální částky 7.800 Kč.

Podle § 1 odst. 3 zák. č. 80/28 zvýší se pro určení příplatku, povoleného tímto zákonem, pensijní základna rozhodná pro výměru nynějších odpočivných požitků o 20%. Ze zvýšené pensijní základny vypočte se odpočivný požitek dosavadní procentní sazbou a podle předpisů, které platí pro výměru těchto požitků. Rozdíl mezi takto vypočteným odpočivným požitkem a dosavadním řádným výslužným tvoří příplatek.

Již z tohoto ustanovení plyne, že při stanovení příplatku ve smyslu zák. č. 80/28 neměla býti znovu určována pensijní základna a procentní sazba, nýbrž, že dosavadní pensijní základna má býti východiskem a podkladem pro určení příplatku. V § 2 zák. č. 80/28 bylo dále stanoveno určité minimum odpočivných požitků a to tak, aby celkové požitky nynější dosáhly příplatkem nejnižší výměry stanovené §em 155 plat. zák. včetně případného výchovného a přídavku na děti.

Nejnižší výměra normálního výslužného pak určena byla v § 155 odst. 1 plat. zák. u úředníků při služební době až včetně do 12 roků obnosem 6600 Kč, kterážto částka se dle § 155 odst. 2 plat. zák. zvyšuje u ženatého úředníka, přihlíží-li se podle příslušných předpisů pensijních při odpočivných platech k jeho manželce, o 1.200 Kč. Tentýž předpis platí dle § 155 odst. 3 plat. zák. i pro důstojníky z povolání. Pokud však jde o důstojníky v záloze, — jakým právě byl st-I — stanoví § 155 odst. 3 plat. zák. dále, že nejnižší výměra výslužného (scil. dle odst. 1 a 2) běže se také za základ výměry výslužného pro vojenské důstojníky v záloze podle § 17 zák. č. 76/22. To znamená, že důstojníkům v záloze minimální obnosy uvedené v odst. 1 a 2 § 155 plat. zák. nejsou zabezpečeny jako minimální výslužné, nýbrž, že částky tyto jsou jenom minimálním základem, ze kterého se jejich výslužné vypočítává dle procentních sazeb stanovených v § 17 zák. č. 76/22. St-I se tedy mylí, domnívá-li se, že nejnižší výměra jeho odpočivných požitků činí 6.600 Kč, resp. 7.800 Kč ročně a jsou tedy jeho závěry, že mu přísluší příplatek 1015.20 Kč, resp. další příplatek 1.200 Kč ročně, mylné.

Že by dosavadní celkové odpočivné požitky st-lovy, zvýšené o příplatek příslušející st-li podle odst. 1 zák. č. 80/28, nedosahovaly 50% výše uvedené minimální základny pro výměru st-lových odpočivných požitků jakožto důstojníka v záloze, jehož výslužné dosavadní stanoveno bylo 50% ze 40% pens. základny (výměr mno ze 4. srpna 1925), stížnost netvrdí.

St-I konečně poukazuje na předpis § 155 odst. 4 plat. zák., který cituje předpis § 17 zák. č. 76/22, jenž prý přichází u st-le jako důstojníka invalidního k platnosti. Ačkoli st-I z tohoto poukazu nevyvozuje řádných právních závěrů, není poukaz ten případným již proto, že § 155 odst. 4 plat. zák. se týká vojenských gážistů mimo služební třídy, jakým však st-I nebyl.